

” SĂ SLĂVIM ȘI SĂ LĂUDĂM PE DUMNEZEU ÎN VECII VECILOR ”

Evanghelia vorbește despre ultima noapte a unui om. A petrecut-o neliniștit, nu l-a mai luat somnul. Ce este somnul? Dumnezeu ni l-a trimis spre binele nostru. Cea mai potrivită vreme pentru somn este în principal noaptea. Atunci trupul și sufletul se odihnesc, iar dimineața te trezești cu puteri noi pentru a munci. Dacă lipsește somnul, omul nu poate să reziste. Este și acesta un dar al lui Dumnezeu, un mare dar; și toți dorm: copiii și bătrâni, bărbați și femei, împărați și robi, liberi și întemnițați, toți dorm. Însă unii nu dorm. Ce au? Insomnie. O, insomnie!

Într-o noapte, la orele 3 după miezul nopții, a sunat insistent telefonul Mitropoliei. Mă trezesc și răspund. Aud o voce de departe, de la Atena.

– Sunt, zice, o femeie.

– Ce ai, de dai telefon la o astfel de oră?

– Nu pot să dorm. Am două zile, de când nu am închis un ochi. Merg spre nebunie. Fă o rugăciune la Dumnezeu să-mi dea puțin somn... Avea cancer și o durea groaznic. Cât de nemulțumitori suntem noi că nu zicem „mulțumesc” lui Dumnezeu pentru somn!

Și omul din Evanghelia de azi nu putea să doarmă pentru că pătimea de o boală, din pricina căreia s-au vărsat râuri de sânge. Dacă au loc războaie mondiale, pricină aceasta este, dacă ar lipsi aceasta, ar exista pace. Cum se numește această boală a omului din Evanghelia? Se numește lăcomie. În anul acela a venit peste el o binecuvântare deosebită: a adunat atâtea roade, încât nu încăpeau în magaziiile sale. Mare rău este lăcomia. Și toți, mai mult sau mai puțin avem lăcomie; suntem lacomi, nu ne mulțumim cu puține. Avem lăcomie, iar lăcomia este un blestem. Lacomul nu se mulțumește cu cele puține pe care le are, vrea să dobândească din ce în ce mai mult. A făcut un milion? Vrea să-l dubleze; cele două să le facă patru, cele patru opt, cele opt șaisprezece, cele șaisprezece treizeci și două. Poate că marea ar putea să spună râurilor: „ajunge de acum, nu mai vreau apele voastre”, dar lacomul nu va spune niciodată „ajunge”. Vrea tot timpul să ia. Și în familie, și în mijlocul popoarelor, și în lumea întreagă există lăcomie. În această clipă în care vorbim, unele state sunt sărace și alte

state sunt bogate. Cele bogate, cele mari au adunat în magaziiile lor milioane de tone de produse: cartofi, portocale, lămâi, mere, pere, lapte... Ce vor face cu ele? Ce vor face cu ele? Pe mine mă întrebați? Dacă ar fi crezut în Evanghelia, ar fi trebuit să le împartă acolo unde unii mor de foame. În loc să facă asta, fac gropi și îngroapă fructele, produsele în mod deosebit, și varsă în ape prețiosul lapte. Desigur, distrugere veșnică. De aceea este un mare păcat lăcomia. Și medicament? Există medicament. Cum ne vom vindeca toți, frații mei, de lăcomie? Medicamentele sunt două: unul se numește cumpătate, iar celălalt se numește milostenie. Ce înseamnă cumpătate? Multa mâncare nu face bine. În anii de demult și binecuvântați, în casele noastre sărace, unde erau 5, 6, 7 copii, trăiau minunat, erau cu toții roșii în obraji. Lua mama pâinea neagră, nu cea albă, spunea „Tatăl nostru”, o tăia cum taie preotul anafora, și dădea câte o bucățiță fiecărui copil. Și acea pâine neagră se transforma în unt și lapte, și copiii erau plini de viață și vioi.

Acum? Deschid frigiderul și mănâncă tot ce vor. Părinții dau naștere doar la doi copii.

Tot ce mănâncă astăzi unul, mâncau altădată șapte copii. Și urmarea? Au apărut bolile de inimă la copii. După cum au spus doctorii de jos, din Atena, acestea provin de la multa mâncare. Mănâncă, mănâncă până explodează. Pentru că părinții nu se gândesc la altceva decât la ei înșiși și la copilașul lor. Așadar primul medicament este cumpătarea. Și celălalt este milostenia. Omul să dea celui mai sărac ca el. Ceea ce prisosește nu este al nostru, „este al văduvei, al orfanului și nu risipiți” (Ah. Parashos, Anagn. IV, p. 100). Spunea cineva că pe lacomul nemilostiv Hristos îl va osândi cu atei.

Așadar aceasta ne învață Evanghelia de astăzi. Să nu avem lăcomie, ci să fim mulțumiți cu tot ce avem. Să împărțim milostenie împrejurul nostru, să adormim cu somnul celui drept, și să slăvim și să lăudăm pe Dumnezeu în vecii vecilor. Amin.

ÎPS Episcopul Augustin de Florina
(*Fragment din volumul "92 predici la duminici ale Mitropolitului Augustin de Florina"*)